

Список використаних джерел

1. <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3046604-minust-ssa-vperse-za-17-rokiv-zaaviv-pro-vidnovlenna-smertnoi-kari.html>
2. Тараненко С. Генезис смертної кари на території України. *Національний юридичний журнал: теорія та практика*. 2018. Том 31. № 3-1. С. 89-92.
3. Литовченко Л. Смертна кара не гарантує зменшення злочинності в суспільстві. *Радіо свобода*. 2012. <https://www.radiosvoboda.org/a/24742987.html>
4. Маліціка В. Злочин або покарання? Смертна кара у світі та чи можлива в Україні. *Факти*. 2019. <https://news.lviv-company.in.ua/zlochyn-abo-pokarannya-smertna-kara-u-sviti-i-chi-mozhliva-v-ukra%D1%97ni.html>
5. Грудінін Д. Чи справді смертна кара – дешевше та економічно доцільне покарання за злочини? *Політична критика*. 2019. <https://politkrytyka.org/2019/09/05/chy-spravdi-smertna-kara-desheve-j-ekonomichno-dotsilne-pokarannya-za-zlochyny/>

Дущак І.

*студент магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

*Науковий керівник: к.н.держ.упр., доц.,
завідувач кафедри міжнародного права
та міграційної політики ЗУНУ*

Дракохруст Т.В.

ПРАВА ШУКАЧІВ ПРИТУЛКУ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

У міжнародному праві можна виділити інститут права притулку, який ґрунтується на встановленому Загальною декларацією прав людини праві кожної особи шукати в інших країнах притулку від переслідувань. Для міжнародного права притулку характерна низка спеціальних принципів, які пов'язані з максимальним захистом шукачів притулку та забезпеченням їм підтримки з боку держав та міжнародної спільноти.

Прибувши до країни іншої, ніж країна громадянства чи постійного проживання (для осіб без громадянства), такі особи можуть звернутися за статусом біженця. Проте до набуття такого статусу вони перебувають у певному «підвішеному» стані, коли невідомо, чи буде їм надано відповідний статус. У цей момент з точки зору міжнародного права вони мають міжнародно-правовий статус шукачів притулку.

Деякі країни систематично затримують шукачів притулку під час процедури прийому, наприклад, коли є сумніви щодо їхньої особи або якщо вони не мають документів, або мають недійсні чи сфальшовані документи. Залежно від процедури заявники іноді проводять надмірно тривалий період у приймальнях на кордоні. Такі приймальні пункти на кордонах, включаючи аеропорти, мають включати всю необхідну

допомогу та забезпечення предметів першої необхідності для життя, включаючи продукти харчування, притулок та основні санітарно-оздоровчі заклади, проте фактично часто їхнє обладнання навіть найбільш базовими вигодами не забезпечується.

Слід мати на увазі також інтереси збереження єдності сімей. Відповідно до висновку Виконавчого комітету УВКБ № 8 від 1977 року найбільшою проблемою у разі звернення про притулок є те, що особи, які шукають притулку, зазвичай не знають про адміністративні процедури країни, де вони шукають притулку, отже, можуть не мати змоги правильно посилатися на процесуальні права. Для шукачів притулку, які подають заявку на в'їзні пункти, перша співбесіда зазвичай проводиться в аеропорту або в прикордонній зоні, і більшість заявників очікують рішення про прийнятність їхньої заявки в цьому місці. Незалежно від того, чи шукачі притулку подають свої вимоги після в'їзду в країну або відразу після прибуття, їм потрібен доступ до основної інформації про процедуру надання притулку, включаючи доступ до засобів перекладу, а також до базових юридичних консультацій. Вони мусять мати доступ до безкоштовного та незалежного юридичного консультування вже на початку процедури надання притулку для забезпечення ефективності системи захисту [2]

У процедурах надання притулку керівним принципом має бути ґендерна обізнаність. Усі посадові особи та персонал, які беруть участь у початковому прийомі та у процесі детермінації, мають пройти навчання так, щоб вони були чутливими до ґендерних питань. На початковому етапі процедури жінки, які шукають притулку, мають бути консультовані щодо їхніх прав, включаючи право подати індивідуальну заяву, коли члени сім'ї супроводжують їх. До спілкування з жінками можна допускати тільки жіночий персонал, зокрема переклад має здійснюватися жінками. Слід докласти максимум зусиль для організації жіночого персоналу для визначення статусу біженця [2].

Що стосується особливих потреб у безпеці важливою вимогою є окреме та безпечне проживання для одиноких жінок після приїзду як у приймальні, так і зовні. Коли особи, які шукають притулку, розміщуються у міжнародних зонах у портах та аеропортах, слід забезпечити фізичну безпеку та приватне життя жінок. Коли вдаються до затримання, слід дотримуватися конфіденційності та принципу єдності сім'ї. Чоловіків і жінок не слід затримувати разом, за винятком сімейних ситуацій. Необхідно докласти особливих зусиль, щоб уникнути затримання матерів, які годують немовлят, та жінок на пізньому терміні вагітності. Медична допомога жінкам, які шукають притулку, має включати консультування з питань репродуктивного здоров'я.

Список використаних джерел

1. UNHCR Executive Committee Conclusion No 8 (XXVIII) on determination of the refugee status, 1977. ULR:<https://brill.com/view/book/>

edcoll/9789047410195/Bej.9789004152397.i850_031.xml?lang=en (дата звернення: 01.11.2020).

2. Сорока І. Права шукачів притулку в практиці УВКБ ООН. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2019/9/51.pdf>

Івашків О., Голота Н.
*студенти магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник: к.е.н., доцент,
доцент кафедри кримінального права і процесу,
економічної безпеки та правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету
Олійничук О. І.*

МИТНА ЗЛОЧИННІСТЬ ТА ТІНЬОВА ЕКОНОМІКА: ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКИ ТА ШЛЯХИ ПРОТИДІЇ

Злочинність є антисоціальним фундаментальним явищем, яке не тільки має глибокі історичні коріння, але й підступно використовує сучасні досягнення суспільства, що невпинно йде шляхом прогресу. У теперішній час людство докладает все більших зусиль для боротьби з величезним спектром злочинних викликів на всіх рівнях існування суспільства. Одним з найнебезпечніших для продуктивного існування суспільства видів злочинності – є сукупність митних злочинів.

Слід зазначити, що поняття митна злочинність останнім часом стає все більш актуальним, оскільки постійний науковий і юридичний аналіз діяльності держави у митній сфері дає реальні підстави чекати узаконення використання цього терміну [1]. Реальністю сучасного життя є постійно зростаюча у глобальних масштабах кількість злочинів, пов'язаних із пересуванням крізь міжнародні кордони різноманітних товарів, інтелектуальних цінностей, енергоносіїв та енергетичних ресурсів, грошей та дорогоцінностей, антикваріату, медичних препаратів, тварин – до того ж у цьому переліку останнім часом все частіше згадується і торгівля людьми та людськими органами.

Міжнародний статус та географічне положення України зобов'язують її суспільство і, відповідно, усю юридичну систему, законодавчі та правоохоронні органи докладати величезних зусиль для того, щоб митна справа у нашій країні реалізовувалася на максимально високому професійному і матеріальному рівні, адже це один з факторів забезпечення національної безпеки та зростання добробуту населення.

Зрозуміло, що соціальне коріння протиправних явищ, які підпадають під загальне визначення митних злочинів, мають початок фактично з часів утворення первісних прообразів держав і відповідної появи кордонів. Про це яскраво і переконливо розповідають як наукові, так і художні літературні джерела, і з них можна об'єктивно відстежити